



Момичето се засмъ, кимна на снѣжния човѣкъ и заигра съ момъка хоро; а снѣгътъ захрущѣ подъ краката имъ, като нешистено брашно.

„Кои сж тия двамата?“ — попита снѣжниятъ човѣкъ кучето. — „Ти си по-отдавна тукъ, та сигурно ги познавашъ.“

„Разбира се, че ги познавамъ,“ — отговори кучето. — „Тя ме погали и ми донесе кокали. Нея азъ не хапя.“

„Но кои сж тѣ?“ — попита пакъ снѣжниятъ човѣкъ. — „Тѣ сж годеникъ и годеница,“ — отвърна кучето. — „Ще влѣзатъ въ кучешка колиба и ще гризатъ отъ единъ кокаль. Бау, бау!“

„Но и тѣ като насъ ли сж?“ — любопитствувахе да узнае снѣжниятъ човѣкъ.

„Тѣ сж господаритѣ;“ — отговори му кучето. — „Тѣй е: щомъ си се родилъ едва вчера, съвсемъ малко ще знаешъ. То се вижда. Азъ съмъ старъ и все зная нѣщичко; познавамъ всички въ къщи и си още спомнямъ времето, когато не стоехъ вързанъ вънъ. Бау, бау!“

„Много хубавъ е тоя студъ!“ — рече снѣжниятъ човѣкъ. — „Но разказвай, разказвай! Само не дрънкай толкова веригата; настрѣхвамъ цѣль, като чувамъ туй дрънчене.“

„Бау, бау!“ — зина пакъ вързаното куче. „Азъ бѣхъ тогава много малъкъ, още съвсемъ мѣничъкъ, и козината ми бѣше мека като коприна. Лежехъ въ господарската къща на единъ кадифенъ столъ, па дори понѣкога сама господарката ме вземаше въ скута си. Цѣлуваха ме по муцунката и ми бършеха лачикитѣ съ везана кърпичка. Но когато порастнахъ, дадоха ме на управителката. Тамъ

не бѣше толкова хубаво, колкото при господаритѣ, но затова пъкъ бѣше по-скутно и по-забавно. Цѣль день децата ме мѣкнѣха насамъ-нататъкъ и си играеха съ мене. Даваха ми, както и по-рано, много добра храна и дори повече, отколкото по-рано. Имахъ си сжщо така собствена възглавница, а — освенъ това — тамъ имаше една печка, което е най-приятното нѣщо презъ зимата. Азъ се пѣхахъ отдолу подъ печката, тѣй че никой не можеше да ме види. О, за тая печка и сега още бълнувамъ! Бау, бау!“

„Толкова ли хубава изглеждаше печката?“ — попита снѣжниятъ човѣкъ. — „Да не прилича на мене?“

„Тѣкмо наопаки: никакъ не прилича на тебе. Тя е черна като вжгленъ, има дългашия и тлѣещъ меденъ коремъ. Яде дърва и то тѣй лакомо, че пламъцитѣ изкачатъ понѣкога изъ устата ѝ. Колкото по-близо до нея стоишъ, толкова ти е по-добре, но задъ нея е най-приятно; изпитвашъ благодатно чувство, което не може да се изкаже съ думи. Но отъ онова мѣсто, на което стоишъ, ти би трѣбвало да я виждашъ презъ прозореца.“

Снѣжниятъ човѣкъ погледна презъ прозореца и наистина видѣ единъ черенъ, едъръ предметъ, съ меденъ коремъ, презъ който просвѣтваше огънь. И снѣжниятъ човѣкъ изпита странно чувство, необикновени трѣпки преминаха по тѣлото му; съ него ставаше нѣщо, за което той не можеше да си даде смѣтка; обзе го особно чувство, неизпитано отъ него до тогава, но познато на ония хора, които не сж направени отъ снѣгъ.

„Ами защо напусна печката?“ — попита